

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. W. Albarda, G. J. van den Broek, C. H. Douwes Dekker,
J. Gratama, G. D. Jordens, V. J. P. de Blocq van Kuffeler.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is: Binnenwatersloot 33.

TER HERINNERING AAN ONZEN VRIEND EN CORPSBROEDER THOMAS BASTIAAN S' JACOB.

Dinsdag-avond, 7 Maart, kwam de treurmare van zijn sterven ons toch nog verrassen. Men had kunnen voorzien, dat dit het eind zou zijn van zijn lijden. Maar wie blijft niet een sprankje hoop behouden, al zijn de berichten over den zieke afwisselend slecht en minder slecht!

Hij was zoo'n beste, ronde kerel. Wie hem zag kreeg dadelijk een sympathiek gevoel voor hem, wanneer hij zijne trouwe oogen opsloeg. Uit zijne oogen sprak zijn geheele karakter. Zijn hoofdstreven was innig goed te zijn, en dat bereikte hij ook.

Druk en opgewonden scheen hij voor hen, die hem niet kenden; ernstig en met de verhevenste idealen beziel, deed hij zich voor aan zijne vrienden, wien hij zijne geheimste gedachten openbaard had. Hij was geschapen om lief te hebben en om bemind te worden, het schoone te genieten van natuur en van menschen-daden. Zenuwachtig in de hoogste mate zou men zeggen — neen, zijne gedachten over het ware goed-zijn verlieten hem nooit en deden hem trillen van schoone geestdrift, brachten hem tranen in de oogen en deden zijn stem hokken in de keel.

Als corpslid toonde hij de ware belangstelling en ijver in de zaken der vereenigingsbesturen, waarin hij zitting had. Ook zij hebben in hem een hulp verloren, die leven en kracht bijzette aan hun streven.

Bij het doodsbed stond zijne moeder en schikte eenige bloemen bij de andere, die hem bedekten. Die bloemen, die hij gedurende de laatste dagen van zijn leven zoo had liefgekregen! Zijne zwakte heeft hem treurige gedachten bespaard; steeds rustten zijne vriendelijke blikken op de bloemen, die op een tafeltje vóór hem stonden, en een oneindig vredig gevoel wekten ze in hem op. Dit heeft hij tot het laatste toe behouden en hij is zonder eenigen strijd ontslapen.

Arme ouders! Het is om haar te omhelzen, met zulke teedere liefde heeft zijne moeder hem verpleegd. Met ware vrouwenmoed heeft zij haar verdriet voor hem verborgen. Hij is dan ook rustig ingeslapen om niet weer wakker te worden. Ach, waren hare zorgen met beteren uitslag be kroond. Die innig meewarige blik, waarmee zij telkens en telkens weer van hem afscheid nam was hartverscheurend.

Rust, volmaakte kalmte, stonden op zijn gelaat te lezen.

Vrienden, en allen die Tom gekend hebben, vergeet hem niet. Met hem is een braaf mensch gestorven.

A. E. JURRIAANSE.

Schouwburg-publiek.

Een eerste vereischte voor 't begrijpen van „Ghetto” is, dat je Rafaël kunt begrijpen. Je moet je kunnen indenken in Rafaël, je moet kunnen meevoelen wat hij voelt, je moet kunnen lijden wat hij lijdt. Dan lach je niet en zit je niet te giechelen bij al die scènes, waarbij het „beschaafde” publiek in loges en parterre het nu uitbarstte. Dan zeg je niet in de pauze, tusschen twee slokjes bier in, dat die joden toch zoo allemachtig leuk geteekend zijn in dat stuk, en dat er toch zulke ontzettend komieke momenten in zijn. Maar dan erger je je dood bij iedere nieuwe lachstuip van 't beroerde, bête, ongevoelige publiek. Dan zou je ze bijna kunnen wurgen in een woede-vlaag, die lachers links van je, en rechts, en vóór en achter je.

De meesten kunnen „Ghetto” niet begrijpen, al verbeelden ze zich van wel. De meesten kunnen niet meevoelen wat Heyermans voelt in de figuur van Rafaël. Omdat ze 't sentiment niet hebben. En dat is 't, waardoor ze, denkende 't stuk te snappen, proestlachend waar ze 't zoo „komiek” vinden, waar ze een „mop” meenen te hooren, niet kunnen voelen de pijn die dat „komieke” of die „mop” moeten steken in Rafaël's ziel.

Als Rafaël aan den sjabbestafel in diepe ontroering spreekt tegen zijn vader, Esther en den Rebbe, en geeft van zijn heiligste gedachten, dan valt 't publiek telkens lachend in wanneer de rebbe iets banaals zegt, wanneer hij bijv. vraagt om een koppie koffie of een kiks.

Dan voelt het niet de pijn die dat ongevoelig-zijn dier joden moet geven aan Rafaël, om dat het zelf ongevoelig is als zij.

Als in 't eerste bedrijf Sachel en Aäron bij den toonbank schacheren over 't huwelijk van Rafaël en Rebecca, en bieden en afdingen, dan lacht 't publiek, dan geniet het als bij een „komische scène” van Abraham de Winter, of een dergelijke banaliteit. Dan voelt het niet diep het ploertige, het in-droevige van dien handel.

Als Maar ach, voortdurend hebben ze geërgerd en gekwetst met hun lachen, met hun quasi-blik-voor-het-komische, met hun gevoelloosheid.

Maar hoe zouden ze kunnen voelen het heerlijke, het evangelische in Rafaël's rol:

„. . . . 'n nieuwe tijd breekt aan. Als je goed luistert „hoor je 't breede rumoer van 't opgaande volk; zie je banieren en vlammeende oogen, voel je de lucht sidd'ren!”

Of hoe zouden ze kunnen meelevén Rafaël's ontroering als hij spreekt van zijn God, dien zij immers niet kunnen omvatten, slecht-bezintuigde wezens als ze zijn; zijn God dien hij voelt „in het licht van de zon, in de geuren van „den zomer, in den dauw van het veld, in het glanzende van het water, in de bloemen op het graf van moeder. „De ware God die nog moet komen, die God van de nieuwe gemeenschap”

En aan 't eind:

„Plichten, o 'k heb plichten, groote plichten, plichten „opgelegd door den God dien jullie niet kennen en de „Christenen niet kennen, plichten, groote plichten!”

Kunnen zij iets voelen van die plichten? Kunnen zij bij deze en dergelijke passages anders gestemd worden dan bijv. bij 't lezen van een doods-bericht van iemand dien zij niet kennen? Kunnen ze anders dan 't voor kennisgeving aannemen?

Want Rafaël is voor hun een vreemde, dien ze niet kennen en misschien nooit zullen leeren kennen, van hun leven niet. —

Maar er is meer.

Er zijn er zelfs geweest die 't stuk „vuil” hebben genoemd, en die vonden dat er dan toch wel wat veel „vuile moppen” in waren. Dat waren er niet die op 't schellinkje zaten. Daar wordt dikwijls dieper en juist gevoeld. Maar dat waren er in zwarte kleed-jassen en in zijde japonnetjes, en ze zaten heel deftig in loges en parterre, behoorden bij 't „beschaafde” publiek. Dat waren er van 't zelfde soort als dezulken, die 't jammer vinden dat 't uitgeven van werken als „Kamertjes-zonde” en „De Jonge Gids” niet strafbaar is. (Wisten ze wel dat de auteur dier werken de schrijver van Ghetto is?) Van 't zelfde soort ook, dat zoo tuk is op de moderne Fransche en Duitsche blijspelen, dat zich verkneutert, stiekumpjes verkneutert in 't donkere loge-hoekje, achter den binocle, bij de bedekte schuinheden die in zulke comedies getapt worden. 't Soort dat stikt, proest, bast van lachen bij banaliteiten over schoonmoeders of huwelijk, bij twijfelachtige dubbelzinnigheden op 't sexueele leven. 't Zelfde soort dat in een luie stoel

voor den haard kruipt om lekkertjes in 't geniep te genieten van plaatwerken als „Paris qui s'amuse” en dergelijke. 't Soort dat de Rafaëls in 't maatschappelijk leven steenigt. Een walgelijk soort!

Men moest eigenlijk zulke menschen bij kunst-opvoeringen als die van Ghetto uit den schouwburg kunnen weren!

Q.-S.

Propria Cures in gevaar.

Ik geloof de Propria-redactie een dienst te doen met haar te waarschuwen. Een leelijk luchtje waait op uit een artikel in haar laatste blad. „Uitkijkjes” staat er boven. Dat artikel getuigt van een streven onder Amsterdamsche studenten om de Propria neer te halen. „Het is een feit dat de tegenwoordige P. C. inrichting . . . het eigenaardig karakter van Propria, van te zijn: Amsterdamsch studentenblad, aanmerkelijk schaadt en daardoor de belangstelling bij de lezers doet verminderen”, zegt de schrijver. „Om tot de gewenschte verbetering van toestand (meer belangstelling) te komen” schijnt hem de invoering eener rubriek gewenscht die „woelt en opspoort in wat er in 't corps en elders omgaat”.

De bedoeling is duidelijk. Men wil er een smakelijk blad van maken dat zich aangenaam laat lezen. Niet lange artikelen van algemeenen aard over hooger-onderwijs, kunst en sociologie, niet verwoede aaneenrijgingen van vinnige of platte of flauwe persoonlijke hatelijkheden, maken Propria leesbaar, zegt de schrijver, maar de studentennieuwtjes en al wat de studentenwereld (d. i. niet de onderwijswereld, maar de wereld van het studentenleven) betreft.

Dit beteekent niet minder dan een aanval op het blad. Waarde heeft een blad maar, zolang het geschreven wordt door redactie en medewerkers. Zoo gauw de abonnés het schrijven — of laten schrijven, spiegelt het slechts hun eigen onbeduidendheid. Om deze reden is de bourgeoispers zoo nullig. Haar journalisten willen niet overtuigen maar geldverdiene. Zij schrijven naar den smaak van het publiek. Men zal altijd kunnen waarnemen dat de slechtste couranten de beste zaken maken. Hoe minder er in staat, hoe liever men ze leest. Op uitsluitend politieke bladen, op bladen die zich verheffen boven het peil hunner lezers, moet altijd geld toe. Bij dagbladen kan men zich redden door politiek te vervalschen met nieuws en ze dan samen aan den man te brengen. Zoo doet de Rotterdammer bijvoorbeeld, als men die courant naast richting, nog strekking mag toekennen. Maar de Standaard, die stellig veel méér strekking heeft, en als nieuwsblad niet deugt, verliest kapitale sommen.

Wil de Propria haar waarde behouden, dan moet ze zorgen niet in handen van haar lezers te vallen. Ik geef toe dat het lastig is. Ook studentenbladen hebben soms met financieele moeilijkheden te doen. De redactie zal goed doen — wil ze het bestaan van haar blad verzekeren — wat te geven en wat te nemen. Maar haar abonnés den baas laten spelen moet zij nimmer. Beroeps-journalisten verdienen er hun broodje mee, maar studenten die een waardeloos blad schrijven voor belangstellende lezers, doen dit uit niet anders dan ijdelheid.

De schrijver van het eerste uitkijkje — waarschijnlijk behoorend tot het redactiepersoneel — zou het bijzonder aangenaam vinden als door zijn toedoen de Propria de vroegere belangstelling herwon; men zij op zijn hoede dat zijne ijdelheid het blad niet van den wal in de sloof brenge. Die ijdelheid richt zich niet alleen op zijn persoon, maar ook op zijn corps. Hij verheugt zich niet — wat zuiver zou wezen — over het feit, dat door de leden van zijn corps een blad geschreven wordt dat iets beteekent, maar hem pleiziert te kunnen beweren, dat Propria in onderwijszaken Minerva, in kunstbeschouwingen Vox en in sociologische artikels het Weekblad overtreft. Zoo'n uittaling is héél typeerend. Hij is niet blij te kunnen loopen, maar in zijn nopjes dat hij hárdter loopt dan zijn broer. Er is geen ernst in, maar ijdelheid.

Het optreden van dit nieuwe brutaal-in-het-oog-loopend ijdele menschje, schijnt mij voor de Propria te meer een gevaar, omdat uit haar kolommen toch al wel eens ijdelheid gluurde. Dat Vox en Minerva grootendeels uit deze ondeugd worden geschreven getroost ik mij, maar in het Amsterdamsche blad hebben te veel menschen gesproken die iets hadden te zeggen, dan dat ik zonder het mijne te doen om het te voorkomen, het aan uitkijkers zou willen zien overgeleverd.

De heer van Gelder heeft bedankt als hoofdredakteur. Daaraan verliest de Propria. Mogen anderen die uit overtuiging schrijven het blad voor zich weten te behouden. Er zijn er, geloof ik, nog over, die mans genoeg zijn.

L.

DELFT, 10 Maart '99.

Was een zeker (op de Societeit Phoenix met potlood aangestreept) artikeltje in 't Amsterdamsch Weekblad voor Nederland van Zondag 5 Maart 1899, *) niet gedateerd op 26 Febr. '99, men zou denken met een curiositeit uit 't jaar 1810 of zoo te doen te hebben; reeds toen ter tijde een curiositeit.

„M. de Redakteur — ah — ik eisch dat ge uwe kolommen sluit voor dergelijke vlegelachtige taal.”

Dat staat op pooten niet waar? Daaronder: de 1° luitenant met 11½ — ah — en 'n half — dienstjaren, etc. Dat is nogal wat — en 'n half.

'k Ben leek in soldaten zaken maar zoo oordeelende naar wat ik las moet die militaire dienst wel zeer inspannend, bijna ruïneerend werken op den geest. En die 11 — en 'n half jaren — die blijven je niet in je kleeren zitten — als leek natuurlijk oordeelende naar de geestesuitingen van een 11 — en 'n half jaar lang gestaalde. — Ja, dan word je langzamerhand korrelig op den breuk. — Dat je in al dien tijd ruimschoots aan Vorstin en Vaderland je beste gaven — instaat bent te wijden, laat zich denken. Maar zou men dan wel gaan staan schetteren: „A mort — ah — á mort met zulke lieden.”

En willen we niet liever 't zwijgen doen tot de daarboven staande jammerklacht: „A bas met zulke lieden als Mr. K. Zijn geest van sleur, persoonlijke belangen, gemakzucht en pedanterie zouden onze kracht geheel verlammen.” Van welke maatschappelijke instelling bij voorkeur, zijn deze vier deugden echter 't eigendom der leden? En die eigenschappen zouden onzen kracht verlammen? Een kracht, die we dan zeker te danken hebben aan elf — en 'n half jaar gestaalden en zoo.

Hoe uit zich die kracht, en is die in z'n uiting niet een tot 'n doodsnik onderdrukte, door de verpletterende krijgslasten, terwille van ongemotiveerde nationale ijdelheid?

't Is zeker droevig, maar toch betwijfel ik of zich 't officiersgilde nog in een dusdanigen bloei zou verheugen, kwam eens 't Koninklijk Besluit dat de schoone knopen overtrokken moesten worden, en de sabel aan de wilgen gehangen. Welke hollandsche jongen zou dan nog examen doen voor Breda of Willemsoord, in de gelukkige jaren van Aimard-verheerlijking! Niet eens sneuvelen, nu dat gaat desnoods nog, maar zelfs geen sabel, die je zoo verduiveld leuk door een riempje kan steken als je gaat fietsen.

Maar ter zake. 'k Zou willen vragen of zelfs een luitenant Vorstin en Vaderland niet beter diende wanneer hij met alle kracht ondersteunde de pogingen om zijn stand te maken tot een produktieve, in plaats van een slechts lucratieve en de maatschappelijke bloei belemmerende.

J. M. GOSLINGS.

*) Wij zullen voor de grap het prachtstuk laten volgen.

's Gravenhage, 26 Febr. '99.

Aan de Redactie van het weekblad „de Amsterdammer” te Amsterdam.

Ik hoop en vertrouw en eisch, dat u in naam der gerechtigheid bijgaande regelen in uw volgend blad zult opnemen. Waar gij uwe kolommen open zet voor zulke taal, moet gij ook het recht van kritiek erkennen. Weigert gij, dan zend ik deze regelen als open brief in de wereld.

Per ommegeande verwacht ik beleefd antwoord.

M. de Redacteur!

Als zijnde geen abonné van uw Weekblad, heb ik de voorgaande artikelen van den heer Kiersch evenmin als de repliek van den heer Ram gelezen.

Thans echter treft mij in het bijzonder het woord van verweer van den heer Kiersch in uw blad van den 26en Februari 1899.

Ik voor mij stel ook na lezing van den heer Kiersch dien heer duizendmaal beneden Jhr. Ram, eerste luitenant bij het regiment grenadiers en jagers, een man die lange jaren het vaderland met eere heeft gediend, al heeft hij dan ook nog niet den ouderdom bereikt waarop men kindsch begint te worden. Ik voor mij stel duizendmaal hooger de opinie van een luitenant, die de praktijk van het soldatenleven heeft medegemaakt, dan

de opinie van een verwaten gek als de heer Kiersch, die de verregaande onkieschheid en pedanterie heeft om van Jhr. Ram te zeggen, dat het land geen behoefte heeft aan officieren als hij.

Neen, M. de Redacteur, zulke mannen kunnen er niet te veel zijn, die door de praktijk gestaald, hun beste gaven wijden aan vorstin en vaderland.

A bas zulke lieden als Mr. Kiersch. Zijn geest van sleur, persoonlijke belangen, gemakzucht en pedanterie zouden onze kracht geheel verlammen.

A mort, à mort met zulke lieden.

M. de Redacteur ik eisch, dat ge uwe kolommen verder sluit voor dergelijke vlegelachtige taal.

's Gravenhage, 26 Febr. '99.

De eerste luitenant met 11½ dienstjaren,
J. C. VAN RIJN.

Tooneel.

GHETTO.

Burgerlijk drama van Herm. Heyermans Jr., als buitengewone voorstelling opgevoerd door de Nederlandsche Tooneelvereniging.

't Is mogelijk waar, dat 't voor iedere rol, hoe goed ze ook door streng-gehouden uitdrukking en „werkelijke” realiteit zichzelf geven laat, noodig is dat ze in haar-vanzelf-bestaande bizonderheid goed begrepen en evenzoo gespeeld moet worden. Maar ook hiervan moeten we bij omschrijving direct verbijzonderen en het relatieve van deze waarheid omschrijven. Willen we naast elkaar plaatsen de waarde van het verschillend spel in een stuk.

Er zijn „rollen”, jammer dat niet elke zoo is, die door hun erge gewoonheid van leven en doen slechts door goedspel kunnen omhoog worden gehouden, een spel, dat zoals-vanzelf spreekt eenvoudig-gewoon moet zijn; terwijl als tegenstander daarvan sommige personen zoodanige woorden, gewoonlijk alleenspraken, in den mond gelegd worden, die door een goed-kunstmatig spel slechts goed te uiten en vol te houden zijn en dan nog altijd ongewoon blijven.

Zoo'n gewone rol had de dienstmaagd Rose (Mevr. M. v. d. Horst), zoo'n opgeschroefde, in dit geval, treurig-gegeven rol was aan haar „man” Rafaël, zoon van Sachel (de heer A. Faassen Jr.).

En als ik nu zeg, dat zonder het spel van Rose (dat in het heele stuk overwegend sprak), de opvoering vrijwel tot niets-bizonder zou teruggebracht zijn; dan is daar nog geen appreciatie in voor wat wij dien avond mochten genieten. Men zou stipt en kritisch moeten nagaan elkaar-optreden en telkens het volledige ervan moeten en ook-wel kunnen constateeren en dat dan zonder hoera of applaus, veel minder interrupties, haar zeggen.

Rafaël moest mooie dingen zeggen. Rafaël had een groote strijd gehad, had zich van zijn familie verwijderd en verwijderd gevoeld, bleef eerst nog in hun kring leven. Had o.a. een vader, die blind was en juist daardoor stal, nietwaar „handel is handel”. Rafaël hield van een christen dienstmeid, ja was er mee getrouwd. In het stuk komt hij verder op (waar het publiek nog niets weet van zijn vroeger leven, zijn „struggle”), om in ontwikkeling aan zijn vader, zijn tante was er ten overvloede bij, duidelijk te maken waarom hij van hun vervreemd is en weg-wil-en-zal-gaan; waaruit voor de toeschouwers tevens de bekendheid met den-mensch-Rafaël moet worden. — En wat heeft de heer Faassen gedaan . . . hij heeft georeerd, georeerd zeg ik, gekeken naar het behang en het publiek, terwijl hij „zijn vrouw” veel intiems zei en zijn mond de woorden liet spreken, waarbij hij mogelijk gelet heeft op de voordracht, het vloeien ervan enz. . . . Treurig, zoo heb ik gezegd . . . Echter er zijn wel gedeelten, waar we minder streng moeten zijn of liever bewonderen kunnen: zoo zijn begroeting, ontmoeting en de handelstrade met Rebecca:

De rol van Rebecca, dat kort rolletje, dat als-zoodanig winnen, ja alles halen moest bij het spel, is vrijwel in 't water gevallen (Mej. H. Amelung), 't is wel een zeer lastig stuk.

Het spel van Esther (Mevr. E. de Boer) en Aäron (de Hr. H. Swab) kunnen we samennemen. Beide hadden een voordeelige, en toch zeer lastige rol te spelen. Voordeelig, omdat bij goed spelen de uiting en het succes verhoogd worden door het eigenaardige: het telkens invallen

en afsnauwen door Esther, het handelen, schaggeren van Aäron, wat in de rollen was. Lastig waar zij zeer bijzondere, zeer plaatselijke questies vertolkten.

Hen komt dan ook veel hulde, hoewel men niet alles op rekening van het goede spel mag doen.

Een rol, die door het veel meewerkende, wat erin is, minder zwaar is dan wel lijkt, was die van Sachel (de heer H. van Kuyk) en toch het resultaat is minder, dan men bij lezing van „Ghetto” van het spel van Sachel durft verwachten. Het blind-zijn, het wantrouwe en de hierdoor geboren verscherping van gehoor en tevens het in-zijn-geheugen-vasthouden van bepaalde feiten, daarnaast het nooit-zien van gesticulaties en gezichten, waardoor hij niet-op-hun-plaats-zijnde opmerkingen, soms bête, de omstanders toewerpt, om-niet-te-vergeten zijn ingeroeste schagger-aard, dit alles kan enorm meewerken om hetgeen wij te zien krijgen te verhoogen; een eisch die men aan het spel mag stellen. — Want het voordeel van een stuk te lezen en het te zien op de planken, zit hem voor mij daarin, dat bij lezing ik me de personen denk, zooals ik hun zeggen, hun doen en leven voel en dus alle gemeten worden naast een door-mijn-ontwikkeling-gekomen en door-bekijken-van-toestanden ontstane maat. Terwijl het tooneel mij die personen, zoo-goed-mogelijk en zoo-zuiver-in-bizonderheden-en-plaats-mogelijk moet toonen.

En nu is de rol van Sachel opgedragen aan iemand, die goed speelt en waarbij we vaak verwonderd apprecieeren, maar die er toch nog zeer veel, wat erin is, in laat sluimeren en wiens spel hier nog onvolledig is. Zoo b.v. de herhaalde opwindingen, beëindigd met de uitroepen „tuig, allemaal tuig” zijn gemaakt en ongewoon.

Bizonder goed was het spel van de hr. Van Kuyk, aan de tafel zittend op Sjabbes met Esther, Rafaël en Rebbe Haezer (de hr. v. d. Horst).

Die Rebbe Haezer was bijzonder goed gegrimeerd, zijn gestes enzoo waren zeer goed. Zijn praten leek mij minder gelukkig. Het kwaad-woorden aan het eind zeer volledig. (In zijn onderhoud met Rafaël, was deze afwisselend goed en niet.)

Waar ik me voorstel, slechts over het „spel” te spreken en niet-dan terloops over de „stukken” zelf, wil ik ten slotte de spelers mede-deelen, dat meerdere ernstige toehoorders zich geërgerd hebben aan de wijze-waarop o. a. het loge-publiek zijne bevindingen lucht gaf en den wensch uitspreken, dat, waar de opvoering van Ghetto, gunstig afstak bij wat ons hier in Delft gewoonlijk wordt voor-gezet, wij de „Nederlandsche Tooneelvereniging” hier overhoofd meer mogen zien.

13 Maart '99.

W.

ADVERTENTIEN.

HENKET e. a. WATERBOUWKUNDE

compleet, zeer billijk te koop aangeboden.
Adres onder N°. 1130 aan het Bureau van dit Blad.

HOTEL BALKENENDE.

Gelegenheid goed te Dineeren.

Prijs per Diner / 1,10. Bij abonnement à / 1,00.

Beleefd aanbevelend,

T. J. H. VAN ZWANENBURG.

KANNENBIER MAATSCHAPPIJ.

Éénig depôt gevestigd:

Voorstraat 98, bij B. C. WEIDEMA.

De onderstaande Bieren zijn aldaar verkrijgbaar:

AMSTEL LAGER	per Kan	12 ¹ / ₂ cent.
TAFEL	" "	15 "
PILSENER	" "	20 "
BEIERSCH	" "	20 "

Aanbevelend,

B. C. WEIDEMA.

Verschenen bij W. J. THIEME & Cie
te Zutphen:

INTEGRAALREKENING.

Verzameling van OPGELOSTE VRAAGSTUKKEN

DOOR

J. VAN DER BREGGEN,

Adjunct-Ingenieur bij den Waterstaat.

PRIJS / 1,75.

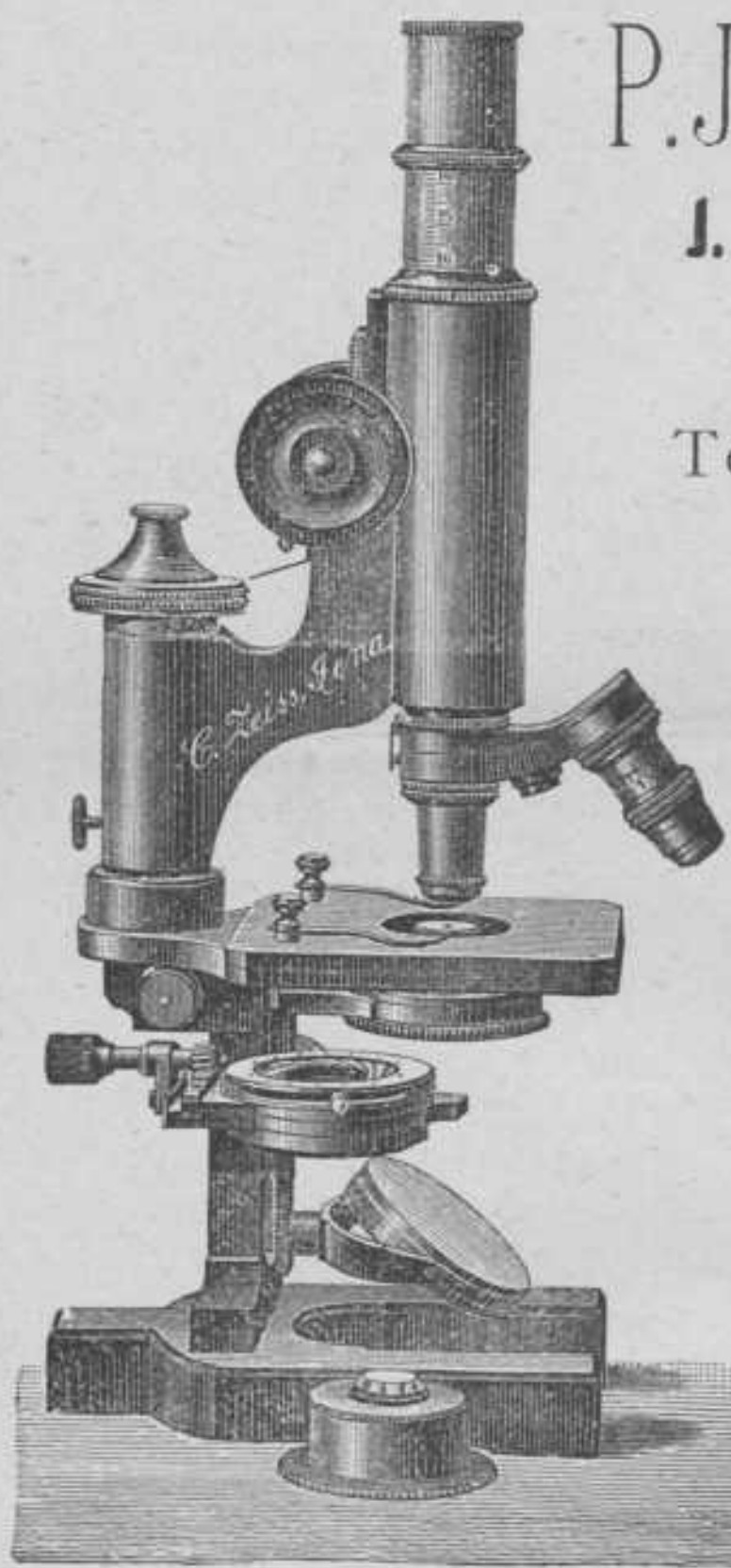
VERSCHENEN bij den Uitgever J. WALTMAN JR.:

P. A. SCHROOT. - BOUWKUNDE,

Inleiding tot de studie van ijzeren kappen.

Details I. Inrichting van klinkverbindingen f 0,50.

Details II 1e. Scharnierverbindingen f 0,50.

P. J. KIPP & ZONEN,

J. W. GILTAY, Opvolger,
DELFT.

Telefoonnummer 48.

—o—

MIKROSKOPEN

VAN

Zeiss, Seibert, Fuess,
Leitz, Hartnack,
Nacht, Reichert enz.

KISTJES

voor mikrochemisch
gebruik volgens Prof. Dr.
H. BEHRENS, met gevulde
of met ledige fleschjes.

Verschenen bij den Uitgever

J. WALTMAN JR.,

H. J. VERHELLOUW. Geschiedenis van het Delftsch Studentencorps, met platen, in prachtband f 7,50.

BLOEMLEZING uit het Mengelwerk der Delftsche Studenten Almanakken van 1876—1898. Gebonden / 2,50.

F. A. BRANDT. Feestmarsch f 0,50.

FEESTBLAD uitgegeven door drie Oud-Redacteuren van Minerva / 1,50.

FEESTNUMMER van Vox Studiosorum, door de Delftsche Redactie / 1,50.

ALBUM van gezichten op het feestterrein f 1,25.

ALBUM bevattende de portretten der deelnemers aan de Maskerade in costuum. Prijs f 8,—.

Briefkaarten met Stadsgezichten

in 36 soorten

à twee cents per stuk.

Uitgave van J. WALTMAN JR., Delft.

BIJVOEGSEL

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 16 MAART 1899.

Inhoud der Studenten-weekbladen.

Minerva.

't Eerste stuk over studenten tooneel bevat wat bijzonderheden over 't studenten tooneel in vroegere eeuwen en is wel leuk om te lezen. Voor de rest wordt de Minerva grotendeels gevuld met stukken door, over of aan R. v. d. Mey, den leuken v. d. Mey, die zoo aardigjes weg uigheidsjes kan schrijven over menschen die mooi zijn in hun willen. Vooral „Protest” door P. B. is sympathiek geschreven. In dit en andere stukken worden v. d. M's argumenten tegen 't Eeden's „waarvan wij leven” zwak en kleingeestig buiten de hoofdzaken om genoemd. Verder weekverslagen enz.

Vox.

De Vox krijgt meer en meer literaire-aspiraties. Behalve de weekverslagen en een muziekkritiek is de inhoud literair. „Klokketonen” is wel beter dan de vroegere Voxkunst maar zoowel onderwerp (een verfoven type door klokketonen aan zijn reine jeugd herinnerd) als behandeling zijn wat conventioneel en niet nieuw. De drie stemmingen van Sais lijken mij beter, vooral de laatste, nachtstemming.

Eltheto.

't Is de eerste maal dat ik dit blad van 't Utrechtsch Zending Studentengezelschap in handen krijg. Er over oordeelen kan ik moeilijk, want het is zuiver een tendenz blad, terwijl de strekking te zeer buiten mijn bereik ligt, om te kunnen oordeelen of 't voldoet aan de te stellen eischen. Toch is 't mij sympathiek om de mooie jonge uiting die ligt in 't krachtig vertrouwen en 't sterk verlangen naar 't ideaal. Ideaal en wereld-werkelijkheid lijkt mij zuiverder gevoeld dan de bespiegelingen bij 't graf van een arbeider (Begravenis). „Over zending in China” bevat wel interessante mededeelingen over den voorvaderdienst in China en de moeilijkheden, die deze dienst de zending veroorzaakt.

Propria Cures.

Begint met een verslag van een lezing in den Aula door Prof. Mr. Treub, 't verslag lijkt mij minder interessant dan de lezing.

Een ingezonden stuk in zeer bescheiden vorm is gericht tegen het babbelen der prof. onder het afleggen van examens. 't Is te hopen dat het stukje effect heeft.

Verder opent P. C. een nieuwe rubriek „Amsterdamsch Stud. Corps.” In de hoop, dat er wat meer belangstelling voor het blad zal komen doet zij dit; tenminste, dit beweert de redactie in een artikelje dat vrijwel alle Studentenbladen afkamt en daarmede de toch nog al deugdelijkheid van P. C. vermeldt. Aangaande ons blad verwijzen wij de redactie naar het hoofdartikel. De redactie begint alvast met een kort verslagje van een uitvoering van Sweelinck.

Onder Ingezonden Stukken heeft zekeren Jan van Uilenhoven het goed gedacht de redactie van P. C. van viezerigheid enz. enfin van onfatsoenlijkheid en onnetheid te beschuldigen. Hij hoopt een steentje te hebben bijgedragen „tot het zedelijk monument onzer verlichte enz. enz.” 't Is fraai hoor!

Zoo'n vieze redactie ook!

Volgt een verslagje van een kunstavondje der Ned. Geheel-Onthouders-Vereeniging.

Verder een pittige opmerking over de opvoering van Aïda.

Onder Socialisme schrijft J. G. een artikeltje aan R. R. om te betogen (?) dat het Christendom niet staat of valt met het kapitalisme.

Volgt nu een zeer lezenswaardig stuk van A. v. S.

Onder litteratuur eenige boekbeoordelingen en onder laatste berichten vrij moppige telegrammen en versjes op den Czaar. Die goede kerel!

v. d. B.

Berichten en mededeelingen.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Gekozen zijn als president en secretaris der almanak-redactie: S. DE CLERCQ, pres.; GRATAMA, secr.

Gekozen voor verificateur: H. KREMER.

Tengevolge van het overlijden van het corpslid TH. B. s' JACOB, schrijft de Senaat den rouw van 3 weken uit.

Uitslag der stemming voor de almanak-commissarissen:

BROESE VAN GROENOU	24
BROEKMAN	23
CANTER CREMERS	14
v. d. BROEK	12
DUBOURCQ	7
COOL	1

zoodat er herstemming moet plaats hebben op Donderdag en Vrijdag a. s. tusschen de bovengenoemden.

Corpsvergadering op Vrijdag 17 Maart
in de Natuurkunde Zaal.

Doel.

Benoeming tot eere-lid Senaat 's JACOB.
Bespreking Diës.

SOCIETEIT PHOENIX.

Uitslag der stemming voor verificateurs.

Gekozen: BRANDT, MOS en LAMAN TRIP.

Verdere uitslag.

Gekozen als: Thesaurier, KNOOTE.
Bibliothecaris, DEN TEX.
Commissaris, VAN WARMELOO.

Bibliotheek Societeit Phoenix.

Nieuw aangeschafte boeken:

Mantagna, }
Antoine Watteau, } Knackfusz Kunstler-Monografiën.
Correggio, }
Ghirlandajo, }
Miss Augusta de Wit. Facts and fancies about Java.
Herm. Heyermans Jr. Ghetto.
Georges Soreau. La vie de la Dame aux Camélias.
Is Quérido. Studiën over Tijdgenooten I. Frank van der Goes.
Colonel Rogly's. Sketch-book.

